

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebies mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ńo łóždu ńobotu w Smolerjez knižicziščerńi w Budyschinje a je tam ńa ńchmórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

26. njedžela po ńwjatej Trojizy.

Pšichindženje pońlednjeho ńuda — to nam nasch luby
Sbóžnik na łónzu žyrkwineho lěta na ńwědomnje połoži.

Napońledk pšichindže pońledni ńud!

1. Szud pšichindže;
2. Schtó budže ńudnik?
3. Kał budže wón ńudžicž?

1. Szud budže ńo džeržecž — to je to přenje, ńchtož Sbóžnik jako wěstosć ńjewi. „Čłowjekej je postajene, junfróč wumrjecž, potom pak to ńudženje.“ Szudženje po ńmjerczi abo pońlednje ńudženje — ńchtó chze w naschim čańu hišcže do teho wěricž? Ale dha je to ń tym roš-ńudžene, ńo jich wjele wjazny to wěricž njeha. Kał dha potom, hđnyž ń ńmjerczi dže — dha dže wutroba pšched ńudom tšchepoze. Druńy praja: „Szud wšchał je; na ńly skutk pšichindže ńańlužena mńda; ńudnik w ńwědomnju njemjelczzi; ńwětna historija je ńwětnje ńudženje. Ale je to woprawdže pońne a prawe ńarunanje, kotrež naschej woczzi w ńwěcže widžitej? Kunje njedospołnosć a njedokónjanosć čańneje njeprawdosće wola po ńłóncžnej prawdosćzi. Wěńo wutupjenje Jerusalema je widomne ńhońtanje ńa ńšchizowanje Sbóžnika, a wěcže někotrehu, kotryž je ńle ńkutki čžinił, ńhońtaza ruńa došcžehnje — a někotry, kotryž je w čžělnych łóšchtach ńwoje žiwjenje pšechžinił, ńwoje pońhońtanje pšches ńly hanibnu ńhorosć dońtanje. Ale kał wjele ńłóštnikow ńo ńestari a woni budža

ń čžescžu ńhowani. Duž pšchecžiwu tej myńšli, ńo prawdosćž hižom wšchitko na ńwěcže wuruna, ńo wšchelake njeprawo ńbėha, kotrež ńo ńhońtalo njeye, a tež ńańo wšchelaka njeprawda, kiž je ńo pšches to ńtala, ńo ńu ńudnińtwa po pińmifu ńańonja pšchecžiwu čžłowńskemu čžucžu ńańudžile — wóńebje tał mjenowane justizne mordarńtwa, ńo buchu ńamo njewinowaczzi ń ńmjerczi ńańudženi. Ale hđnyž tež ńudnińtwa wšchitko po prawdosćzi wuńudžicž njemóža a prawn a njeprawo rošńudžicž, nima dha čžłowjek ńam w ńebi njepowalneho ńudnika, ńwědomnje? Hđnyž budže něchtó tež wot ńudnińtwa wuwinowany abo hđnyž jeho njěskutk ń žyla na ńjawnje njepšchindže — tola ńwědomnje wobńkoržuje. A tola móže ńo hłóń ńwědomnja poduńhčž. Wone tola hišcže njeye woprawdžite, ńo njemylaze ńudženje; jenicžny wěńchčženje na to ńudženje, ńo ńo junu dońjelni: „a potom to ńudženje“. Wón njebny w tebi žadny ńudnik był, hđnyž njebny žadny ńudnik wńšche teby był. Wšchitko ńudženje na ńwěcže je jeno rukowanje, ńo pońledni ńud pšichindže. Szamo ńwětny mudry ńant žadanje wuńrunanja po ńmjerczi jako mńdu ńa dobre a ńhońtanje ńa ńle skutki, kiž ńu na ńwěcže njěapłaczene a njěhońtane wóńtale, wěńchčzi, ńo měli čžłowjekojó nawabjenje ń dobremu. Duž wěrna wóńtanje ta wucžba ńwjateho pińma: „a potom to ńudženje.“

2. Schtó budže ńudžicž? Schtó budže ńudnik? Hđnyž tež je nam tón ńnjeń wšchelake potajil wo tych pońlednich wěńach, wón tola w naschim ńčženju wšchelake wěńte rošńanjenja dawu, pšchede wšchěm tež wo tym, ńchtó tón

budnik budže. „Čłowſki Ɣyn“. Niz Bóh Ɣam, kotrehóž čłowjeſ wiďzecž njemóže, ale Jeſuſ, kiž je Ɣo čłowjeſ ſcžinił naſche dla. Wón je čłowſki Ɣyn, kiž je ſpytany kaž my a móže tehobla ſcžetpnoſcž męcž ſ naſchej Ɣłaboſcžu — wón budže naſ budžicž. Jemu je tón Wótž wſchitko Ɣudženje pſchepodał, dofelž je wón čłowſki Ɣyn. (Jan 5, 27.) Njedhrybjełi my pſchi tym lóžo wodhchyncž, ſo budžemy wot Jeſuſa Ɣudženi? A w tym leži tež Ɣłubokoſcž mudroſcže a prawdoſcže Božej. To njeje jenož pocžetſcženje Wótžowe ſa Ɣwojeho Sžyna, ale to wuľhadža ſ teho Wótžowſkeho roſſbudženja, ſo dhyrbi tón budnik bycž, w kotrymž je Bóh do předku žyłe bohatſtvo Ɣwojeje Ɣmilnoſcže a ſcžetpłiwocže pſchekraſnił. Čłowjeſow budnik dhyrbi bycž jich Ɣmilny wuľſchimeſchnił, tón paſtyr, kotryž je Ɣo wowžy pytajo ſpróžny naľhodžik, čłowſki Ɣyn ſ tymi ranami, kotrež buchu jemu pſcheſ hřeč ſbite. Haj, tehdla je tón Wótž to Ɣudženje temu Sžynej dał, ſo by wón ſ dohom prawy a Ɣmilny budnik był. Wón, kiž je wopor ſa žyľeho Ɣwěta hřeči pſchinjeſł a ſ tym wſchitkim móž a Ɣnadu ł bójſkemu ľhodženju warbował a podał, tón njeruna Ɣo Ɣurowemu mužej, kiž chže žnjecž, hďžež njeje wuľſhwał, ale wón budže wſchitko po tym roſſbudžicž, kať je Ɣo kóždy ł žohnowanju a plodej jeho wumóženje měl. Wón tón čłowſki Ɣyn je tón budnik — Ɣmilny a prawy — wěſcže poſběhowaza myſł ſa ſprawneho ľcheſcžijana, kiž je Ɣmilnoſcž Ɣwojeho Sbožnika wuľil a Ɣo jeho Ɣnady wjeſeli — ale naſtróžaje je tež to Ɣudženje ſa teho, kiž je jeho pytažu luboſcž wotpoľaſał — a budže nětko wot teho Ɣudženy, kiž je jeho a žyłe čłowjeſtvo ſ wěcžnej luboſcžu lubował.

3. Kať budže wón budžicž? My ſe rta naſcheho Sbožnika — teho budnika Ɣameho — Ɣlyſchimy, ſo budže wón po ſkutľach Ɣmilneje Ɣľužajeje luboſcže budžicž, kotrež Ɣmy pať cžinili pať ſkomďžili. To mohli cži, kotřiz ničto wo wěre wjedžecž njechadža, prajicž: „Tu dže wiďžicže, ſo móže Ɣebi čłowjeſ ſ dobrymi ſkutľami njebyeſte kraľeſtvo dohycž! Duž wiďžicže, ſo my prawo nimacže, ſo pſchezo wěru žadacže. Ta dže trěbna njeje.“ Tola niz tať ľhroble ſ roſſbudženjom, moji lubi! Tón Anjeſ praji: „Sčtož ſcže my cžinili jenemu mjeſ tymi mojimi najmjeňſchimi bratrami“, praji tón Anjeſ. Sčtož ľhude ſtawy ľcheſcžijanſkeje žyľtwe wobľladuje ſa Ľhryſtuſowych bratrow, ſa džecž Bóže w Ľhryſtuſu; ſčtož wſchitko, ſčtož wón jim cžini, Ɣwojemu Anjeſej ł luboſcži cžini: temu plačži jeho Ɣľubjenje. Róžda pomoz, kóždy kruč ľľěba, kóžde wofchewjenje ſa lačžneho, kóžda w Ɣwěrnocžzi podata dobra rada dhyrbi Ɣo ſ luboſcže ł temu Anjeſej žórlicž. W kóždym ĥubjenym a pomozny potrebnym a hďy by wón twój njepſchecžel był, dhyrbi twój Sbožnik pſched tobu ſtejecž. So wón w tym ľhudym Ɣo wo twoje durje ľłapa, dhyrbi wſchu twjerdoſcž twojeje wutroby pſchewinycž. Tajka pať móže twoja wutroba jeno bycž, hďyž Ɣo ĥori wot nutrneje luboſcže ł temu Sbožnikej. Ĥoricž pať móže Ɣo jeno w tajkej luboſcži, hďyž wona do njeho a do jeho wuľlich wumóženſkich ſkutľow ſprawne wěri. Niz Ɣmilnoſcž a dobrocžiwocž Ɣama na Ɣebi pſchinjeſe naſ ł prawizy teho Anjeſa, ale jenož ta dobrocžiwocž jaľo plóď wěry, jaľo ſnamjo luboſcže ł temu Sbožnikej tych ĥrěſchnikow, kiž je naſ jaľo Ɣmilny ſamaritiſki najpředy lubował a ſ Ɣnady do ľnihow žiwjenja teho jehnjecža ſapiſał. Tať móžemy jenož ſaľudženju wucžetnycž pſcheſ wěru do teho Anjeſa, kiž ĥrěči wodawa, do teho Anjeſa Anjeſa, kiž wot Ɣmjercže

wumóže.
budženy.

Sčtož to teho Sžyna wěri, tón njebudže

Wón pſchiniďže ł Ɣwětnom' Ɣudu
Tyh njepoľutnych dla,
Se žohnowanjom ł ludu,
Kiž jeho Duľa ma.
Póž, Jeſu, naſcha jaľnoſcž
A wjedž naſ ſe Ɣwěta;
Aľh daj nam twoju kraľnoſcž,
Naſ pſchuwjedž do njebja.

Ĥamjeň.

Fonograf.

Toľe Ɣłowo je ſ gricřiſkeje řecže a na Ɣerćſki ĥntopiſať řěľa. Ĥižom w ľěcže 1877 je Eđiſon tuto ſpodžiwne wunamaľanje cžinił, kotrež w tym wobſteji, ſo Ɣo pſched wuľki ľiľ ſtupiſch a do njeho řecžicř. Twoje Ɣłowa Ɣo do walžy ſacžicřeža a nětko móžeſch tu walžu do aparata ſtajič, tať ĥuſto ĥacž ĥžecř, a ĥľaj, twoje Ɣłowa cži naſchecžiwu ľłincža, runje tajke, ľajkež Ɣy je prajił, pať ĥněwne, pať pſchecželne, wótre abo miľe, žyľe tajke, ľajkež Ɣy je řecžał. Sžy wumřel a dawno w ſemi, móžľa twoji ſawoſtajeni, hďyž walžu do aparata tyľnu, tebye, řecžecž Ɣlyſchecž. Tajke ſonografy Ɣu řjane wunamaľanje, runjež wuľkeje wažnocže nimaju a ĥuſto naſ tež ſe Ɣwojej ĥaru jeno ĥněwaju. Aľe bjeſ wucžby wone ſa naſ njeľbu. Twoje Ɣłowa ſacžicřeža Ɣo do Božeho pomjaťka. A na Ɣudnym dny budžeſch je wot tam wſchě Ɣlyſchecž, kiž Ɣy řecžał, a runje tajke, ľajkež Ɣy řecžał. A potom budže na tebi, Ɣo jich dla ſamolwecž. Nicžo ľoľke to njebudže. Aľa to poľaľuje tež ſwjaťy Matej (12, 36): „Sa praji wam, ſo dhyrja ľudžo na Ɣudnym dny wotmolwicž ſa kóžde njewuľitne Ɣłowo, kotrež Ɣu řecželi.“

Duž pojimaj Ɣwój jaľyľ, luby cžitarjo! a předy ĥacž njeprawe Ɣłowo prajiſch, dopomů Ɣo teho, ſčto cže ſonograf wucži.

K.

Wěcžnoſcž.

O wěcžnoſcž, Ɣłowo ĥrimanja!
O mjecž, kiž duľchu pſchelaťa!
O ſpocžatľ bjeſ ſkóncženja!
O wěcžnoſcž, cžaľo bjeſ cžaľa!
Sa njewěm wuľkej' ſrudžby dla
Tu niľďže potaľjenja.
Aľh wutroba mi jara řži!
Sžo jaľyľ ł džaľnam pſchilěpi.

O wěcžnoſcž, ľať ty ſrudžicř mje!
O wěcžnje, wěcžnje doľho je,
To njeľbu žorty wěſcže.
Ĥďyž wopomnju tu doľhu nóž
A twojej' cžwile wuľku móž,
Sžo ſtróžu w kóždym měſcže:
Aľh! tu a w žanej dalinje
Ty nimaeř ničto traſchniſche.

O wotucž, čłowěče, ſe ſpanja,
Ty ĥrěſčna wowža ſľubjena,
Njeľ duľcha dobre cžini.
O wotucž! ty maľch wuľki cžaľ,
Žow ĥewať wěcžnoſcž ĥrabnje naſ,
A njebudž w ĥrěſčne wini.
Sžnadž dženľa je džen poľľedni;
Sčto wě, hďy Ɣmjercž Ɣo pſchilěži?

D wěčnosť, słowo hrmanja!
 D mjeć, kiž duschu pschela!
 D spoczał bjes skónčenia!
 D wěčnosť, czašo bjes czaša!
 Za njewěm wulkej' srudžby dla
 Tu nihdže potajenja.
 Wsami mje, hdyž ho czi spodoba,
 Mój Knježe Jesu, do njebja!

Rónz kwěta.

Lubi křesćizienjo! Šhtož nam Jesuś w sczenju Łu. 21, 25—36 praji, dawa nam czaś woczałowac, kiž kónz tuteho kwěta pschijedže. Pschetož kaž ma jenotliwy cłowjek swój czaś, hdyž wón bywa, roscze, wotebjera, ho minje; kaž maju kwójb, splahi, ludy, města a staty swój czaś, hdyž wone kčēja a sašo tajki, hdyž swjaduja, tak šu tež wschemu cłowjestwu czaś a mjesy jeho wobhdenja wustajene (pschirunaj: Sap. skutki 17, 26).

Rostliny rostu a mrěja psches wliw pschirodnich maczišnow a mozow; ale hižom czašne a cželne žiwjenje cłowjeka je wot hišče žyle druhich wliw a pschiczišnow wotwišne. Cłowjek mže šebi šwoje žiwjenje šam pschifrótschic: rostlina niz; cłowjek samože šo psches šamšnu winu hubjenu sczinic, šo šahe swjadnje: to rostlina njecžini. Wotemrěje rostlina, dha wot njeye ničšo wjazhy šbytkne njewostanje dhyžli tlače a proch; ale wumrje-li cłowjek, šawostanje wot njeho runje to, šhtož jeho cłowjeka cžini, — jeho njekmjertna duscha. Čhzem-li tušamu hišče š rostlinu pschirunac, derje, dha je to tajka, kotraž je šmana a postajena š pschěšadženju š pódhy czašnosče na pódu wěčnosť.

Tak jenotliwy cłowjek. Tak junu žyle cłowjestwo. Psched nim to wulke pscheměnenje šteji, šo jeho czašne žiwjenje na kónz dže a šo žiwjenje we wěčnosťi šapocžnje. Tajki wulhód czašneho cłowšeho žiwjenja dawa nam Knjes Jesuś w Łuśachowym sczenju woczałowac.

F.

Psches hnadu!

Psches hnadu junu šbóžnosť šmēju,
 Tak we wěrje praj, wutroba!
 Psches hnadu mēra palmy žněju,
 Hdyž wobjimam šchiž Šbóžnika.
 Šo wěčna wěrnosć wostawa:
 Nam hnada njebo wotanka.

Psches hnadu! Duž šo njepuščežamy
 Na dostojnosť a pocžinki;
 Wty Šhryšta krej a prawdosć mamy,
 Njej šbóžny trošcht to we duschi?
 Šsmjercž naš nētk trošchicž njemóže,
 Naš hnada š njebo powjedže.

Psches hnadu! Džerž šo teho šlowa,
 Hdyž hrěch cže tama, cžwiluje;
 Šlej, Šhryšta krej wo hnadu wola,
 Hdyž štejš w prawej pokucze;
 Šacž runje bē šyn šhubjenu,
 Psches hnadu Bože džecž šy.

Psches hnadu! Pschi tym šawostanje,
 Ša wěrnosć ženje njekhabta;
 Š tym trošchtom šlawaj šóžde ranje,

Wón budž czi wěry šótwiza;
 Psich wšchědnje do wutroby šej,
 Šo hnadu masch psches Šhryšta krej.

Psches hnadu! D ty šbóžna wēra,
 Šak ty mi duschu wotšchewješ;
 Ty, moje šórko trošhta, mēra,
 Šaž mišy jandžel šo mnu džješ,
 Šacž junu wrota Šalemše
 Mi Boža hnada wotanknje!

K. A. Fiedler.

Je š cłowjekom po šmjercži kónz?

Ma jenym mišionskim šwjedženju nētotši duchowni a žyrtwinsty priódkštejery po šemšach šromadže ša blidom šedžachu a to a wono rēcžachu. Najpriedy šo wo pohanach rošrēcžowachu, šotšiz njeshu wo našchim lubym Šbóžniku hišče ničšo šlyšcheli, ale bórhy po- cžachu tež wo tym rēcžecž, šo wšchaf je hižom mjes nami w našchich křesćizianskich krajach tež pohanow došć, kiž šu živi, kaž njebychu ženje ničšo wo lubym Šbóžniku šlyšcheli byli. Duž praji jedyn mlynk, kiž bē pódla: Lubi knježa, pošluchajče, ja čhu wam nēšto powjedacž, šhtož šym šam šoniš.

Ša bēch ras njedželu popoždny do města dóšchol a še šwojim šušodom w jenej šahrodže pschi šchlešny piwa šedžach. Dólho tam njeběchmój šedžolaj, nēšajki knjež š města pschišdže a šo š namaj ša blido šyžže. „Šče wy“, wón š mojemu šušodej praji, „hižom šlyšchaf, šo je wčžera rano našch pschecžel Ššyman wumrjel, a to žyle nahle? šchoda teho muža! Wē wam lubošny cłowjek a wje- džješče derje powjedacž; tež na šwoju wēž šo wustješče“, a tak dale wo nim powjedášče, hacž na pošled šwoju rēcž š tymi šlowami škónči: „Šó, wón je š najmjēšcha rjane žiwjenje mēš a šwoje žiwjenje tež wužil, to je prawje cžiniš, pschetož hdyž je cłowjek wumrjel, potom ma wšcho kónz.“

„Ma wšcho kónz?“ šo woprašchach, „knježe, mēnicže wy, šo ma še šmjercžu wšcho kónz?“

„Šha“, mēšchčan wotmolwi, „wy drje macže tež hišče tu štaru pschiwēru, šo po tutym žiwjenju cłowjeka nowe žiwjenje wo- cžafuje? Šhto dha mohlo š cłowjekom po šmjercži wjele byčž? Šē, mój luby, po šmjercži je wšcho nimo. Šaž šchtom padnje, tak wostanje ležo.“

Ša na to prajach: Luby knježe, š tym macže prawo. Šaž šchtom padnje, tak wostanje ležo — ale njewšmicže mi ša šlo, jeli šo šče čhyli š tym šlowom dopośafacž, šo je še šmjercžu do cžišta po naš, dha šebi to njeshče prawje wobhladali, pschetož wšche šlowo na šmjercž šo mi runje tak pschihodne šda byčž, kaž pjašč na wócžlo.

Šlajče, knježe, ja šym mlynk, a mam tež rēšaf, duž tu a tam drjewo šupuju a tež pschedawam. Druhdy šebi šuch lēša abo hole šupju a šam potom drjewo pušchčecž; duž šym hušto widžaf, tak tam šchtom leža, a šo pschi tym tež na to šlowo dopomniš: „šaž šchtom padnje, tak wostanje ležo.“ Šadnyš potom dale njerošče, njenarošče wšchšchi abo šchēšchi, ani hubjenschi abo lēšchi. Šhtož je, to je — ale, luby knježe, tehdy paš njeye š nim kónz, ale potom šakle šo ta wēž š nim tak prawje šapocžina. Šētk, hdyž je wšcho popušchčžane, šebi ja šóždy šchtom šwēru wobhladam, nētk šebi praji: šónle šchtom by dobre twašše drjewo dawaf, šón tamle šodži šo š dešam, šón tamle paš dale š ničemu, hacž šo šón šam do šchčžepow šrēšacž: š tepjenju je dobrý došč! — Luby knježe, dhyrbju wam šnadno šwoju rēcž bliže rošestajecž? Ša šebi myšlu, šo drje šam ša tym pschišdžecže, šhto ja mēnju. Š š tym štažech a prajach: „Budžče tu w Božim mjenje! — a ničšo ša šlo!“

Sswětnje a duchownje.

(Dvaj njerunaj wobrašaj.)

Stwa pnychi poľna je a bohata,
W niej leŹi wobľednjena tnyęznicyŹka ;
Su debi blyhŹe, Źchat khyje drohotny,
Scho do blychty paľ dęerŹi we ruzh? —
Hlej, Ź njeje wona woŹpriedŹ krasnosęe
Swoj bmyertny napoj Ź Źebi wŹala je.

Praj wiſchaſ, iſhto bėſche k temu piſhicžina? —
 Wſmi, čžitaj papjerku, tiž napiſa:
 „Swėt dđeržal njej mi ſwoje ſlubjenje,
 Wón ſnicži mi najrjeńſche nadžije.
 Eſhto nėtſo dale w tymle ſwėtče chžu?
 Ssmjercž ſpėſchnu moje męſle žadachu.“ —

* * *

Tam khude holeczo leži w khorowni
 A hiżom mręje w swojej bolosczi;
 Duż bliżi ǳo t njej knjeni wyřoka:
 „Kak mohła bęć czi nětaf pomozna?
 Braj, řchto řnadź móžu tebi pořkieć,
 S cżim twoju tyřchność trochu polóżyć?”

Glej, kak bo khomej mōčjko rozjašni,
 A bŕnjŕ, ſčto mona čziŕhe wotmolwi:
 „Mōj paſtŕ bŕbōdŕŕi mi ſbŕtŕ žiwjenja;
 Sa ſraduju bo na kwaŕ no njebj.
 Duž Khrŕſta prawdoſčž jeno požadam,
 Se ſwojim Sbōžnikom ja wŕŕitko mam!“

K. A. Fiedler.

Duschow-pastnř a khora.

Sedyn duschowpastyr mějesche jara džiwnu a wumhšlenu
thoru. Sdnyž by t njej pschischol, njeby ničžo druge štyšchał hacž
škoržby. Wón dyrbyjesche t šhlěbei, t drascze, t pjenjesam pomhacž
— t wschemu bė duschowpastyr prawy. Ale do šwojeje wutrobny
njeda jemu thora pohladnyčž. Zež njepožada wona wot njeho
ani modlenje ani Wožeho šłowa, kotrajž dobraj daraj mějesche wón
jako najšpšchi džěl ja wobohich čzerpjaznych pschezo hotowaj. Šafo
jej wón pať njeprašchany taj šamaj šdžěli, šhto šo šta?
Šhoro šo do šwojeho duschowpastyrja da a jeho psched druhimi
ludžimi našwari. „Šnjes šarať móže jenemu jeno štyška nacžinicž
a wo wumrjecžu rěčžecž,“ šo wona huntorjesche, měšto teho, šo by
wo druhich nusnych naležnosčach rěčzał.“ Duschowpastyr bė runje
hacž t durjam šhoreje štupeł, jako wona šužodžinej šwoje rěčže
se rta šapafsche. Ze šame pschetorhnywschi šo šallapa a duschow=
pastyr dō jštwy štupi; tola jeno, šo by jej šjewił, šo druhi ras,
šdyž budže šama, šašo pschińdže. Šhorej pať wutroba puštasche.
Šať dha bėšche šnjes šarať se šwojimaj wusšomaj štyšchał, šhtož
bė wona wo nim prajila. „D wěščze wón šašo njepšchińdže;“ a
to bė wulžy wobžarowacž, pschetož po prawom bė wón tola jejny
najšpšchi pschecžel. Šu šamu nōž mějesche thoro mało španja.
Šorhanje w šlawach, kiž jej špacž njeda, budžišche šo hiščče
šnješło. Ale něšhto w jejnej wutrobje torhasche, šhtož jej wot=
počžowacž njeda. Šžucze a pošnacze šwojeje šamšneje šłosče,
šajtež njebė hiščče ženje mēla, psches nju džěšche. Šafo šhwil=
čicžku drěmasche, šnješa šararja jako hñěwneho jandžela se šudnym
njecžom psched šobu wiđžesche. Wona šebi myšlesche: jeli wón
šdy šašo pschińdže, nima šo wona ničžo dobreho nadžecž. Ale

hřžom ja něŏtre dny wón jařo přchińdže do řhudeje řhěže, řdžež běřche řo jemu tař ř njedžatŏm přacziřo. Wón bě přcheczelny řaž řdy přjedy a řo tež řwěru ja jejnyimi řwonřownymi naležnosřemi wobřonjowařche a mōžesře jej w niř ř radže byčž. Wón njebě přchisřoř, řhoru wuřwarjecž. O řař řhora řesuřowu lubosřž čzuješche, řiž řo ř řřěřniřei přches řuřchŏmpařthřja řhila! Tař bu řha tež, jařo řnjesřowa řřtunda bijesře, řla njepŏřorna wutřoba ř pořucže přchiwjedžena. řuřchŏmpařthřjŏwe wŏpřth buřhu wŏt nēřka pořne řohnŏwanja.

„Miy mamy tež wjele wbohich wobubratrow, wot kotrychž někotři we swojej šleposći naš hišćežy šwarja a nam šćědźa. Njechamy jim tež šćužbu činić k wěčnemu žiwjenju?“

Wschelake s bliska a s daloka.

— Na seminarje w Lubiju mējachu 30. mot 3. hačž do 7. novembra pruhowanja sa wólbosthmanoscž. 29 kandidatow pruhowanje wobsta. Hačž tež wschytž saštojństwo dostanu, 30 jara prafcha, pschetož wučerške pomokanje je tež w Sakskej jara pschepjelnjene, 30 dnrbja wučerjo 30mo po druhim pruhowanju dołho na saštojństwo cžafacž.

[illegible]

— Sładnym knjeżeńskim wobstejnoščam w Bayerskej je šo nětko šónž scžinił. Kral Otto je hižo lědbžekatkli duchakhoru a tola hišče po mjenje jako kral knježeske a knježerstwo sa njeho sasta-
waske přinzregent Ludwik. Nětko pa ma bayerski knježeski šakon to postajenje, šo móže šo, hdyž kral psches 10 lět na njesahojomnu chorosč čerpi, jeho kralowanju šónž scžinicž. Hdyž šu lěsarjo nětko šonle wušud wobkrucžili a tež šejm je to pscheske wuprajil, je šo tym šladnym wobstejnoščam šónž scžinił a šotalny přinz-
regenta je jako kral Ludwik III. na trón šupil.

Rospominanju.

Podana F.

Wšech do njebia ho namafacž,
Eso mžech semje lohfo wšdacž.

* * *

Cze niebohacza pjeniesz,
 Sdnz niejsz w duszci bohaty.